

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 lipca 2011 r.,

zażalenia powódki na orzeczenie o kosztach, zawarte w wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 28 października 2010 r.,

- 1) **zmienia zaskarżone postanowienie zawarte w pkt III wyroku Sądu Okręgowego z dnia 28 października 2010 r., sygn. akt II Ca 838/10 w ten sposób, że koszty postępowania apelacyjnego wzajemnie między stronami znosi;**
- 2) **zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem zawartym w punkcie I wyroku z 28 października 2010 r. Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego z 27 kwietnia 2010 r. (I C 297/09) w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwotę 3.500,00 zł z odsetkami, w miejsce kwoty 629,78 zł zasądzonej przez Sąd pierwszej instancji. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego Sąd Okręgowy, inaczej niż Sąd Rejonowy, odstąpił od orzekania o kosztach na podstawie art. 100 k.p.c., wskazując, że częściowe uwzględnienie apelacji stwarza podstawę do zastosowania art. 98 § 1 k.p.c. Na podstawie tego przepisu Sąd Okręgowy orzekł również o kosztach postępowania apelacyjnego, postanowieniem zawartym w punkcie III wyroku i zasądził z tego tytułu od powódki na rzecz pozwanej kwotę 584,64 zł.

Zażaleniem z 10 stycznia 2010 r. powódka zaskarżyła oba te postanowienia, zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 100 k.p.c. przez niezastosowanie w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zasady słuszności. Skarżąca wskazała, że oparcie się na tej zasadzie uzasadniał fakt, że wysokość zasądzonej sumy uzależniona była od oceny sądu (art. 100 *in fine* k.p.c.), a także jej zła sytuacja majątkowa, z uwagi na którą korzystała ona z częściowego zwolnienia od kosztów sądowych. Na tej podstawie skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania za pierwszą i drugą instancję oraz orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Postanowieniem z 15 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy odrzucił zażalenie odnośnie do zaskarżonego postanowienia zawartego w punkcie I wyroku z 28 października 2010 r. jako niedopuszczalne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne. Zgodnie z art. 100 zd. 2 k.p.c. sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów postępowania w dwóch wypadkach: jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania

lub gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Wydając rozstrzygnięcie co do roszczenia powódki o zadośćuczynienie, Sąd Okręgowy oparł się na art. 445 § 1 k.c. W przepisie tym ustawodawca uzależnił wysokość zasądanego świadczenia od oceny sądu, wskazując jedynie, że suma ta powinna być „odpowiednia”. Stwarza to niewątpliwą podstawę do orzeczenia o kosztach postępowania na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 sierpnia 1965 r., II PR 267/65, niepubl. oraz z 10 marca 1972 r., II CZ 6/72, BSN 1972, nr 5-6, poz. 95). Wprawdzie apelacja powódki nie została uwzględniona w całości, ale kwota zasądzona na jej rzecz w postępowaniu apelacyjnym tytułem zadośćuczynienia jest istotnie wyższa od zasądzonej przez Sąd pierwszej instancji. Samo wniesienie środka zaskarżenia przez powódkę od wyroku Sądu Rejonowego uznać trzeba za celowe, a skoro wysokość kwoty zasądzonej na rzecz powódki zależała od oceny Sądu, to rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego należało oprzeć na podstawie z art. 100 k.p.c.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁶ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu. O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.